

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslaget og § 2, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 232 af 7. juni 1952 om ændring i aktieselskabsloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 763; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1970).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Holger Eriksen: Det vil utvivlsomt på et eller andet tidspunkt blive nødvendigt at foretage en gennemgribende revision af aktieselskabsloven, hvis den på tilbørlig måde skal kunne opfylde de to formål, den nu har, nemlig på den ene side at garantere dem, der handler med det pågældende selskab, at det repræsenterer de værdier, som man antager det repræsenterer, og på den anden side at sikre de aktionærer, som er afskåret fra at have indflydelse på selskabets drift. Jeg tænker her bl. a. på den bestemmelse, der findes i aktieselskabsloven om, at hvis man stifter et aktieselskab, og hvis man overtager værdier til en højere pris end deres faktiske værdi, kan stifterne være hjemfaldne både til straf og til erstatningsansvar. Men når man foretager udvidelse af aktiekapitalen, så er de samme bestemmelser ikke gældende. I kraft deraf er det jo, at man dels kan operere med de tomme aktieselskaber, som tilsyneladende har værdier, men i virkeligheden ingen har, dels kan opskrive aktiekapitalen derved, at man opdanner en gæld til aktiekapital, hvilket altså i virkeligheden vil sige, at penge, som man ikke har mulighed for at betale, som i

virkeligheden ikke eksisterer, pludselig kommer til at optræde som aktiekapital, hvorved man bibringer offentligheden den opfattelse, at nu har det pågældende selskab fået en kapitalindsprøjtning.

Dette ligger imidlertid ikke for her. Lovforslaget går jo ud på at sikre aktionærerne og kreditorerne på anden måde, nemlig ved at sikre dem mod, at aktieselskabets midler bliver anvendt til lån til direktører, bestyrelsesmedlemmer o. lign. Det er i hvert fald det mindste, man kan kræve af en sådan lov, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovens forlængelse. Det fremgår også af bemærkningerne, at der har været fuld tilfredshed med de bestemmelser, som blev indført i 1952.

Overfor mig er der imidlertid fremsat ønske om, at forslaget kommer til en kort udvalgsbehandling, og jeg skal ikke have noget imod senere at stille forslag om, at forslaget henvises til et udvalg.

Anker Lau: Jeg skal ikke ved denne lejlighed tage stilling til spørgsmålet om en videregående revision af aktieselskabsloven, men blot gøre nogle bemærkninger vedrørende det foreliggende forslag.

De bestemmelser, det her drejer sig om, blev gennemført som et led i et mere omfattende forlig i 1952, og jeg tror ikke, jeg husker fejl, når jeg siger, at der dengang blev fremført mange betænkeligheder ved denne lovændring. Det var ikke alene her i tinget, der blev fremført betænkeligheder af saglig karakter, men også under landstingets behandling af forslaget blev der fremført ret stærk kritik. Det blev også dengang påpeget, at der aldrig var konstateret tab som følge af den mulighed, der dengang bestod for, at selskaberne kunne udlåne beløb til aktionærer.

Selve baggrunden for forslaget forekom mig allerede dengang at være temmelig svag, og jeg synes da også, at man nu må have undersøgt, om loven overhovedet har haft betydning i henseende til at forhindre ufornuftige dispositioner. Jeg tvivler om, at det er rigtigt at opretholde denne bestemmelse. Jeg tror ikke, at tilliden til aktieselskaberne — som jeg er enig i er betydningsfuld — vil blive hverken større eller mindre, om denne bestemmelse findes eller ej. Jeg vil derfor finde det rigtigt, at man